וכו' משמע שהכין שהם והכא הוא טעמא ונראה מאחר שאמרינו ח"ל דכאן איירי לענין אבילות דעלמא והשם שוי טעמא משום חשש הקלה ולא משום אבילות דאין באבלים אסורים או שהכהנה דין אבילות כלל כו' ובתמכ"ה אין עונג לדבריו ואין טעם לחלק כלל ביניהם וכמו שמסיק שוב בעצמו דבמכיסה גם באבילות גם בשמכנס איכא חשש הקלה אם לא יעשו הכיד בידם דחיישי' לב"ד מועין עפ"ה וגם בס' כנה"ג יו"ד סי' שע"ע מחלק בין השכנה והספד לאבילות וחקר עליו בס' תורת חיים אין הספרים בידי וגם חקר בס' ע"כ שם בזה דכל שאין העדות מעיד אין משגיחין אם סבורה לומר דאינו חייב להתאבל או דלמא איסור' כמי איכא גם חקר שם על דברי הרא"ה בשמו מים עמוקים ח"ב ועל השו"ך סי' שע"ה הכ"ל אי פליגי ר"ה גאון ורי' הריא"ה גמור שם על השימוד והרי"ף בגיף הדין ע"ש] ועי' היטב גם בתשו' חת"ן ס' קי"א ובס' מן מוב חבד מוב על אה"ע סי' י"ן ק"ה אות ל"ו מוב שלאחי בספרי שבות יעקב ח"ב סי' קי"ד איך שפך חמתו על מורה דעה א' שאין דהוא מסורה לאשה שאין לה עדיין היתר ברור לכבלי עיגון שלא להתאבל ולומר עליו קדיש והיה שם ח"ל והקולר תלוי בצואר המורה שלא כבית להוראה והמעשה בלא כדין וכו' וגזר למיסדר מודעא ע"ש ותשו' שבו"י ח"א סי' קי"ב והביא מה"ר סי' י"ן שמחלק ככ"ל יפה כיון בזה לתשו' שבו"י ח"ב הכ"ל ועיין בתשובה מאהבה ח"ד סי' שלי"ט שהראה למכ"ד כהנהי כאה י"כ הדש"ה.

הק' יהודא אסאד

תשובה שסו

שלום שלום לרחוק ממעוני וקרוב ברעיוני ה"ה כבוד ידידי ר"ע אהוב הרבני מופלג שלא נברכה ה' כיומין מהי"ק לדיק מהיק כש"ת מוה' יהודה בלוי כי' וכאל"ם :

נעימות בימינו קבלתי יום אתמול עם ברכתו אשר מעתיר לנו כנשר אליו והנך לו השיבני יחכנו א' לשמלא חן ולמעם חן ומוזג וברכה אמן.

ועל"ד ההורה אשר שאלה ברבו כה דהסירה של השיי"על שפילה ככרים מתוס' מרוכין הס"ק אם כהכין בשמרה ואוקמי' רב שהכיחין באומרה הכי שמרי לבתי. ואיירי בפילה ככרים וליכא למימר בפגוים איירי דהא יש לה בה חם דלים בתורה לדעת התכ"ם שהא"כ שהכינן דהכה ר"פ במה אשה דף קי"ד י"ל בפגרים איירי. איברא ז"ל למכ"ד דגם הכם ע"כ באשה כתואת איירי מדאמר בגמ' שם שטעם כדי שלא תתגנה על בעלה. אבל כבר הובא הכי התמיהות שאלו דקבת ודמרובין לרא"י בספרי השו"ת וגם הובן החרים מעהם. וע"ז מעלתו לדונות מעם שאסור משום אקס"כ דהיעד שמא דזה הי"ל קים שמא שמרות עם ככרי מותר בהכלה ושמא איכה סיעד מעשים שכה כבר כמקר זאת מיסודים עוסי מלאכה כאלה ואמרו כי רוצה שמערות לזה שהם מן המתים ועיוותם מן החיים שהם ומיעוט איכו מלמרף לס"ס כידוע :

אבל אידך הס"ם שכתב מעלתו מפי' מינת הרעב"ם וקע"ג דקי"ל היער שמא גם של ישראל מותר בהכלה ק"ם זה ככון הוא וכבר קדמוהו רבנן השואל והמשיב בתשובה הפותם מאהבה מח"ת סי' ע"ז ועי"ש יעו"ש באריכה מכין הגאון הרב"ה לתשו' יד אלים סימן ס"ז בענין זה אמנם אף שהעלה שם בתשו' מאהבה דלים בפיאה ככרית משום לאו דאיסור הכלה משיער השמא מכ"ז מסיק לאסור משום ובחקותיהם לא תלכו יעו"ש. וכן כ"ל שזהו בכלל מאז"ל בספרי על פסוק זה דאסור ללבוש ארגמן וכיו"ב או מגדלי בלורית הייכו קליעת שיער הראש כמותן ועי' בספר הסיכוך ועוד כיון שעל הרוב כלקחין אותן שהברות אהרכים מלאה שהם אשר מתים בבית חולים יש חשש סכנה בדבר וגם מאיסי ואין להאריך בענין זה יותר מדאי שהדבר אלו בו כמוסות והיותר ברור לאסור ולגזור שאילן משום קושך דשא מזכן עם מלאה בידן ע"ן גם עד היום בלו מזה הכמים לילך בפריעה הראש במקום שלמה שלאהם והדברים עתיקים:

כאה י"כ ואוה"כ הדש"ה הק' יהודא אסאד

תשובה שסז

חיים ושלום וברכה מרובה בכל המרוכה לאהובי בני החביב לעי' ידידי הרב החרון והקי מופלג וכו' מוה' אהרן שמואל כי' ע"ן שלמותה הי' בק"ק כ"ה :

על"ד השאלה על דבר הרופא שכותל על ביקור החולים דה"ל מחבר באהס"ג יפה שמעלים דה"ל הכרו בהבלמה וכו'. אבל היתר שכסבה ממיב שיעבור איסורא זוטא כדי שלא יעבור חבירו על לאו דלא תלין וכו' ז"א דכיון שמפי' הפקידה משרי השמרים הוא ימתא את מתו אשם הוא ואינו עובר כלל כמ"ש תוס' כתוב בשבת דף ד' ברי"ה איסור סקילה וכו' אין בו כרת שלא עליה מקום דבריסה ע"ש. ובאמת הי"ל בכל זה דהא אין כאכה מכיף השם אלא על עבדו לבודקו הוא כותל שכרו אזו בכלל דרכי הבורה דפסיעה מאחר דהשמעמקים עם השם לבורנו כיחלים שכר על עריפתם ואפי' על מתעסק הוי כיחלים השכר עדיפה בבמי במ"ק ומ"ש על ערוה דגופא ועכ"ש על הרופא בזה אומנות ועבוזה על כבה ובע"כ הוא עושה מפי' הפקידה ושכר שליחם לגם כוטל ואין זה בגדר משחבר באה"ע כמו שעשה בי"כ ר"ש הסוכר וכיו"ב :

באה אביכם הדש"ה הק' יהודא אסאד.

תשובה שסח

ה' ישפות שלום וברכה לאהובי תלמידי הותיק הרב המופלג בתו"י לדיק באמונתו יחיה כש"ת מו"ה ליפמאן מויסק כי' אב"ד בק' אלמבערק יע"א :

מב"ה ועל"ד שאלתך אם אבל שאסור בד"ת גם אמירת תהלים הוא בכלל או לא כיון דאבל מי שרגיל ה"ל כמו סדר היום שכתב הסמ"ן בשם ע"ב סי' תקנ"ד שמותר לומר הפרשה בער"ב מש"ע דכל סדר היום מותר :

הנה לפי דבריך ה"ל כיון מי שרגיל לשנות משניות בכל יום וה"ה מי שרגיל ללמוד בכל יום גמרא ותוספות ה"ל כמי אלא כמו סדר היום ומותר וזה שקר מוחלט הוא דהא מקרא מלא דום ולפי שאסור בד"ת. ויחזקאל הנביא כמי רגיל ללמוד תורה שבכתב ושבע"פ בכל יום היה כמלוות וה"ה בו יומם ולילה אלא סדר היום שתקנו לנו אנשי כנה"ג לכל ישראל וכוהגים בהם כל ישראל לאומרם בכל יום כמש שמחבר בסי' תקנ"ד דמותר לקרותו בע"ב פרשת קרבנות ומשנה פרק איזהו מקומן וכו' שאמרי קורין בתורה וקורין ק"ש ב"כ מש"ע והרמ"א בשם מנהגים משיר ב"כ מש"ע לומר הפרשה ועי' המג"א דהייכו מאן שקורא מותר לו לומר הפרשה כי תוליד בכים וכו' קודם קריאה בציבור והא"ר הקשה עלי' פשיטא מאין שאומרים הוא פרשה כי תוליד וכו' ובאמת לק"מ דשאר אדם זולת חזן הקורא או במקום שאין שם מכין לקרות בתורה בציבור אסור גם בפ' כי תוליד וכו' כמו בשאר ד"ת וגם לא בפי קללות בין דהיכ"ב בין דמנחת תורה אף מאן ב"כ מעין שאומרים רק לחזן שצריך לקרות הפרשה כי תוליד וכו' מתקנת עזרא לורכי רבים הוא שמותר לדידים גם לחזור עלי' מקודם שלא יטעה אח"כ בציבור עם שאין כן אמירת תהלים שאינו תקנת אנשי כנה"ג לכל ישראל לאומרם. וגם אין כוהגין בו כל ישראל אלא יחידים לעצמם הם אומרים בכל יום ספר תהלים וכחשב להם כאילו עסקו בנגעים ואהלות ודאי לא מקרי סדר היום ואסור גם בער"ב ומכ"ש באבל ובהדיא כתב המג"א במקומו שם סי' תקנ"ד ס"ק י' בשם כוהגים שאומרים תהלים וכו' ומג"א כתב טעם על מה שאומרים בעריכותינו במנחה עפ"ה אהוב רק דרך בקשה אבל מקודם יוכחו אסור אף דרך בקשה ואף למי שרגיל לומר בכל יום לא מקרי סדר היום ואף להסמ"ן סק"ג דמפרש מי שרגיל לחזור הספי באותו יום דהייכו שחל ע"ב ביום הי' שמשמע כל יחיד לעצמו שרגיל כן ה"ל כסדר היום אלא' כ"ל למכ"ד דוקא בע"ב דאבילות ישיבה היא מעיר כמ"ג אבל לא לאבל ובאמרי' כתב הסמ"ן ביו"ד ר"ש סי' ה' הכרעת כרע"ל דדוקא בשבת מותר לו לחזור הפרשה מאחר זמנו ואחר שמובא היום אבל באבל אסור עפ"ה וכן בתשו' הח"ל סי' ק' שהתיר למי שרגיל לגרוס משניות בע"ש ואמרו אבילות בפסח דוקא בגבל שהתיר לפי כל הטעמים שהעלה שם רק במועד איירי ולא בימי החול ומכ"ש שטעם שכתב שם משום דבר האבד הא לא שייך באמירת תהלים ושמיעה דאסור ועי' בתשו' דה אם סי' ו' ומה לקבר ולומר אכי יברכך ה' וכו' כמפטך

ונפש אוה"ב הדש"ה הק' יהודא אסאד

תשובה שסט

בין גאולה לגאולה. שמחון ושמחה ולהלה. ובכבוד אומר כלה, מרום ישב הסלה. לרחם אהובי בני הרב המאור הגדול לדיק מופלג מו"ה אהרן שמואל האבד"ק קאלאס כי' :

על"ד בקשתך להודיעך מקור האיסור בהליכה אחרי מת נכרי המובא בש"ע יו"ד קל"א סי"ב מותר להספיד עכו"ם ולבקר חוליהם ולבקר מתיהם ולהספידן ולנחם אבליהם מפני דרכי שלום והוא מש"ס גיטין ס"א ע"א ובשי' הש"ן כי הב"י ח"ל כתב הכ"ב הרואה את המת וכו' ואפי' את גוי חייב ללותו ד' אמות והיינו וכו' הגוי לכברי ואוכל מעי אם את אין הולכין אחר מטתו ויכול לומר כ"ש גוי והב"י דחה התימה דודאי ישראל רשע גרע מגוי וכו' והייס אבל העיקר דדיכא עיכא ליה דלא שלא על דעת דמחייב ללות מת גוי אם לא מפני דרכי שלום ומיהו אפשר לאוקמי בגוי חסיד דקיי"ל חסידי אוה"ע יש להם חלק לעוה"ב ומכ"ל הב"י הרי ד"מ דמה א' דחייב ללוות מת נכרי קהם ד' אמות והש"ך הס"ג עליו וגם הב"י הלא בדרך אפשר מקיים ליה הב"י בגוי חסיד לבד ולא בשאר גוי וגם בגוי חסיד רק בדרך אפשר י"ל אבל לכ"ע מיהת מותר הוא מפני דרכי שלום גם להם ככרי ועי' בספ

הש"ן